

Ἦ καρδιά μου, ἡ πορευμένη, ξεσπᾷ στο δάκρυ.
Νουθετοῦ καὶ νὰ μὲ σέβην στο ἄγνωστο.
Τὶ νᾶνε τόξα;

IV.

Αὐτὸ μᾶτα φωτεινὰ σὺν τοῦ ἥλιου τὴν ἀνατολή. Φλόγαρὰ σὺν τὸ
μεσουάνημά του. Αὐτιμῆμα σὺν τῇ δύσει του. Μὴ σιωπᾷς—σὺν
μὲς Νύμφης τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ βέβη των αἰώνων διὰ νὰ μαγέψη μὲ
τὸ ἀφρογέννητο σῶμα.

Ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ματιῶν της ἀπὸ τὴ σκιὰ τοῦ σώματός της—
πότε βλέπω μὴ νὰ ζοῖ, πότε ἀντικρούω ἓνα μοιραῖο θάνατο.

Ἐλλίξω καὶ ζαλοῦ.

Ἦ γαρύφαλλο καὶ πεθαίνω.

Αὐτὸ τόξα νᾶνε;

* Ἀθῆναι

AMARANTOS

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ

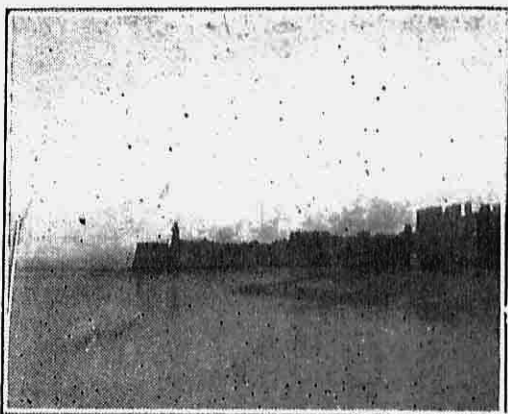
ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Οἱ διβλάτια τοῦ συνεθίζαν νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ δρόμο ἐκείνῳ
ξυγνίστησαν ἓνα πρὸς τοῦ εἶδαν τὸ σπιτάκι τὸ ἦρατο, κυριολεκτικῶς
σὲ ἀναστάσιον.

Καθένας φροτοῦσε τὸν ἐαυτὸ του εἰς ἄεργε ζωὴν· νὰ βροῖσῃ μὲ
ἀπάντησι. Οἱ πλέον περὶεργοὶ σπαιματοῦσαν μὲ σιγῆν, ἔκρυβαν κλε-
φτῆς μιτῆς μέσα στο σπιτάκι, τὸβλέπαν ἄνω καίτω, ἔβλεπαν μητέρα
καὶ παιδιὰ σὲ μεγάλη νεοκρίτητα, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ νοιώσουν
τίποτα κ' ἔτσι ἔπεροῦσαν κ' αὐτοὶ γιὰ νὰ λησιμονήσουν σὲ λίγο καὶ
τὸ σπιτάκι καὶ τὴν ὁμορφίαν του ἀταξία.

Τὶ νὰ συνέβαινε ὅμως στο μικρὸ σπιτάκι τοῦ ἦταν ἀνάστατο;
Καὶ ἀπλοῦστατο καὶ συνεθισμένο, καὶ τοῦ δὲν πολυσοκατίζει τὸν κό-
σμο, τοῦ δὲν βλέπει καὶ δὲν ἐγνωστὸν τὸν πόνο ἢ τὴν χαρὰ τοῦ ἄλλου, γιὰτι
τέτοιος συνεθίσσε νὰ εἶνε.

Μέσα ἐκεῖ ἦρκεν μὴ καλὴ γυναικοῦλα μὲ τὰ κ' ἀδελφὰ της. Ὁ ἀν-
δρας της, τοῦ ζοῦσε μαζί τους φροχιά, ἔπῃσε τὰ μᾶτά του μὲ μῆρα
—πόσα χρόνια πέρισσαν ἀπὸ τότε! καὶ πῆγε μαζοῦα σὲ τὴν ἄλλη ἄλοχ τοῦ
κόσμου σχεδόν, γιὰ νὰ εἶναι ἔργασια. Ζωντανὸς μὲνον ἀκόμα ἡ σιγῆς
τοῦ μισερμοῦ του. Ἦταν μὲ φθινοπορευτικὴ αἰγὴ στὸν οὐρανὸ ἐκλε-
πῶντο μερικὰ ἀχρόλανα σὺννεφα καὶ ἡ φάσις σποροτοῦσε ἀλλόκοτες εἰ-
σοδιές, ὅταν ὁ καλὸς τους ἔφυγε γιὰ τὰ ξένα. Κ' ἔμεινε μόνη ἡ μητέρα
μὲ τὰ μικρὰ της παιδάκια γιὰ νὰ παλέψῃ μὲ τὴν πείναν, μὲ τὸ κρύ.

ΤΟ ΑΝΤΙΡΡΙΟΝ

[Φωτογραφία Ν. Χαϊδοπούλου]

Πέρασαν μῆνες, ἕνας χρόνος καὶ ἄλλοι χρόνοι. Στὴν ἀρχὴ ἐλάβαιναν μερικὰ γράμματα, ἔπειτα τίποτε. Κι' ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου πήγαινε κάθε πρωΐ ἡ καὶμμένη ἡ γυναῖκα νὰ προῦπαντήσῃ τὸν ταχυδρόμο, μ' αὐτὸς περνοῦσε μ' ἕνα, «δὲν ἔχει τίποτε κυρά μου» καὶ γύριζε σφιγγοντας τὴν καρδιά της στὸ σπίτι γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ φοβερὸ «Μανοῦλα φεινάμ!» Ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀπελπισία εἶχαν φωληράσει στὸ ἥρεμο σπιτάκι μὰ καμμιά φωνὴ διαμαρτυρίας δὲν περνοῦσε τὰ κλειστὰ παράθυρά του γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουν οἱ διαβάτες.

Ἦλθεν ὁμως ἡ μέρα ἡ καλὴ ποῦ ἡ κυρὰ Τύχη σταμάτησε σ' ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι. Εἶδε τὴν κατάστασι τῆς φτωχῆς γυναικουλάς καὶ τῶν παιδιῶν της καὶ—τί περίεργο—ἡ καρδιά της ραίστηκε. Κι' ἔκαμε τὸ θαῦμά της. Σὲ λίγο ὁ ταχυδρόμος ἔφερε ἕνα γράμμα μαυρισμένο ἀπὸ σφραγίδες ποῦ κλειοῦσε μέσα του τὴν πλέον ὀλόλευκη χαρὰ. Βρῆκε ὁ καλὸς τους καλὴ δουλειὰ στὰ ξένα κι' ἔγραψε στὴ γυναικί του καὶ στὰ παιδιά του μὲ τὸ πρῶτο βατόρι νὰ φύγουν.

Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶπε φέρει τὴν ὁμορφὴν ἀταξία, τὴν ἀναστάτωση μὲς τὸ ἥρεμο σπιτάκι. Τῆς ἐτοιμασίας ἔβλεπαν οἱ διαβάτες γιὰ τὸ ταξίδι χωρὶς νὰ νοιώθουν τί συμβαίνει ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ποῦ περνοῦσαν, τῆς γρήγορες ἐτοιμασίες, γιὰ τὸ ἴδιο βράδυ τὸ βατόρι ποῦ θὰ περνοῦσε θάπερνε τὴν καλὴν μητέρα μὲ τὰ παιδάκι της νὰ πᾶνε μακρυνά, σὲ ἄγνωστο περιγιάλι, ἐκεῖ ὁμως ποῦ τοὺς περιμένε ἡ εὐτυχία ποῦ θὰ στέγγωνε γιὰ πάντα τὰ δάκρυά τους...

(Πάτρα)

Νίδυρις